

Arrest

nr. 162 321 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 25 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 maart 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerste bestreden beslissing luidt::

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2011 werd ingediend door:

*SAL (R.R.: xxx)
geboren te Conakry op (...)1982
adres: (...) 8501 KORTRIJK
nationaliteit: Guinea*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt en Frans spreekt, werkbereid is en ter staving hiervan diverse stukken voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BUPO en art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op zijn eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemde artikels.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan een jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 31.01.2008 o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.11.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

Tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 4 mei 2012 en luidt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – Model B

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie genomen op datum van 15.03.2012

wordt aan SAL

geboren te Conakry, op (...)1982,

van Guinea nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 03 juni 2012

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij de termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

- *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 31.01.2008*

- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.20.11.2007 Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden

geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald een onjuiste beoordeling van de zaak door het verzoek onontvankelijk te verklaren, de schending van artikel 8 van het EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

2.1.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoekster meent dat deze beslissing ten onrechte werd genomen en ontwikkelt daartoe een tegenstrijdige redenering, waarbij zij enerzijds voorhoudt dat de vernietigde instructie nog steeds moet worden toegepast, zodat zij geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen, en waarbij zij anderzijds stelt dat de vernietigde instructie niet meer mag worden toegepast, zodat haar regularisatieaanvraag dient te worden gegrond verklaard.

2.1.3. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit vloeit dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

2.1.4. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.1.5. Verzoeksters redenering dat geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond gelet op de vernietigde instructie, kan niet worden aangenomen. Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept, is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 9 december 2009 niet vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

2.1.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende haar buitengewone omstandigheden op kennelijk redelijke wijze zijn verworpen. Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde onontvankelijk wordt geacht.

Op tegenstrijdige wijze bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing omdat de instructie te strikt zou zijn toegepast. Zij betoogt dat in de bestreden beslissing nergens wordt melding gemaakt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van de vernietigde instructie. Zij stelt dat de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf geen beroep wordt gedaan op de instructie.

Verzoekster slaagt er met haar ongestaafde beschouwingen niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen binnen de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de elementen van lokale verankering en het bezitten van een arbeidscontract. Verzoekster toont met haar kritiek niet aan dat er met bepaalde elementen geen rekening is gehouden. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, maar beoogt in werkelijkheid een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hoewel deze hiertoe niet bevoegd is.

Verzoekster slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.1.7. Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. In de aanvraag vermeldt verzoekster als buitengewone omstandigheid het langdurig en ononderbroken verblijf in België en het hebben van een uitgebreide vriendenkring.

De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM: *"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."*

Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekster, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven betreffende haar privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Met name stelt het bestuur dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de sociale relaties, hetgeen verzoekster niet betwist, en dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, hetgeen verzoekster evenmin betwist. Door deze concrete motieven niet te betwisten, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om vast te stellen dat een *“terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Verzoekster maakt met haar betoog derhalve niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekster ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster betoogt: *“Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek tot medische regularisatie geschorst/geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving. Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.”*

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied blijft dus ook overeind.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC